

не гонѣть казваме, а тыя рѣчи сѣ съставени отъ *a* или *ia* отрицательно и отъ *ловѣж*, т. е. не-ловѣшты, не-захваштаюшты рожбѣ въ жтробѣ си; исто и за женѣ ся казва: *ялова* и *яловица* жена.

Ане (съставено отъ *a* отриц. и отъ *гон*, гонити ся, събирати ся мѣшко съ женско) не-гоняшто ся; а нѣ отъ *ἀνός* грѣцко, (кое тоже се така е съставено), какъ то му давѣть нѣкои си отвѣчены значеныя. Зашто то пѣрвитѣ створители *языка* сѣ дали на рѣчы тѣ испѣрво естествено то имѣ значеніе, а приносно то и отвѣчено то много отъ сѣтнѣ е дошло.

Авно (съставено отъ *ia* отриц. и отъ *внѣ*—вѣтрѣ) не-вѣтрѣ, открыто.

Адро (съставено отъ *ia* отрицат. и отъ *др*, держ, раздѣляемъ и проч.) не-деримо, силно, *яко*, *голѣмо* и проч.

А-мжжена (състав. отъ *a* отриц. и отъ *мжжена*, дадена мѣжу) неимѣяшта мѣжа, не-бракосѣчетана. Македонски тѣ Българи казвѣть *мжжена* и *у-мжжила* ся, вмѣсту што казвѣть други тѣ Българи *женена* и *уженила* ся, т. е. станѣла жена, узнала мѣжъ. А твѣрдѣ рядко и по нѣгдѣ си можи ся *чо а-мжжена*.

Това же разяснѣва смѣшнѣ тѣ и неоснованѣ тѣ *этимологиѣ* на грѣцкы тѣ филолози, кои сѣ тѣлкували рѣчы тѣ *ἀραζών* отъ *a* *ἀρνητικός*, а отрицат. *καὶ ἐκ τοῦ ραζός*, и отъ *цыцѣ*, *ἀραζών*; зашто то казвѣть *тии учени* чи *Амазонки* *тѣ* си рѣзали ушѣ еднѣ тѣ *цыцѣ*, за да не имѣ пѣрчи на лѣжа, кога ходѣть на бой! Грѣцкы тѣ филолози нагаждали чи въ рѣчы тѣ *ἀραζών* има *a* отриц. нѣ друга та рѣчы чи е мѣшѣ или мѣжъ, кои буквы, *и* и *ж*, тии въ *языка* си убѣртѣть на *ζ*, какъ то Жеку на *Ζέχος* и др. не можили да налучѣть. Амѣжени тѣ, какъ то е доказано въ повѣстность тѣ, нѣсѣ были друго, нѣ жени оставши безъ мѣжие то си, кои то сѣ истрѣбили въ еднѣ биткѣ, и тии, по тогашны тѣ времена, бранили свободѣ тѣ си додѣ отрастѣть мѣшкы тѣ имѣ дѣца и додѣ ся умножѣть пакъ мѣжие то, разумѣва ся чи сѣ остали и нѣколко си мѣжие.

Освѣнъ въ тыя рѣчы што ся види съставено *a* или *ia* отрицательно, въ нашъ българскы *языкѣ*, нахожда ся и отдѣлно таж силѣ имѣюшто, какъ то: асѣ чѣтѣ, а ты слушаѣ; асѣ бѣжѣ, а ты спиѣ, и др. мл.

Забѣлѣшка. Въ стары нѣкои си рѣчници и граматикы писаны по свойству приправенаго въ Русинѣ чѣрковнаго ни *языка* ся говори о тому:

Я. созѣ распрагательный, *разѣмѣ* дѣлаѣцѣ, *якѣ* реѣи: *аѣж* читаю, а ты спиѣи. *аѣж* глаголю, а ты посеѣи. Полагаетсѣ же всегда напреди реченій, *яко* не можемѣ реѣи, ты *a*: *онѣ* *a*, и проч. (Виѣшъ *Лезіконѣ* *тредѣзычный* и проч. *издан.* *1704* въ *Москѣ*).